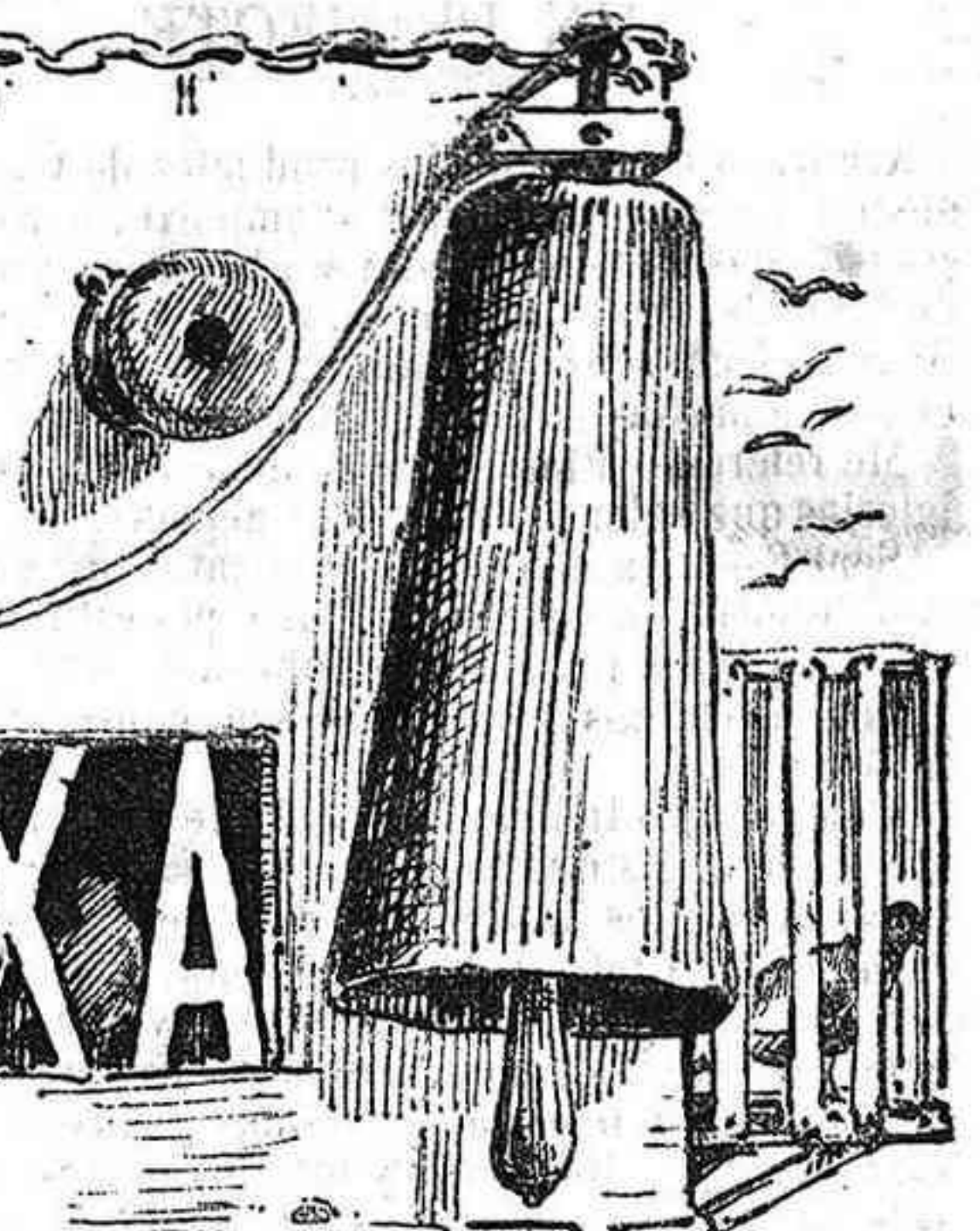

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
 NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
 LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
 Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

ACTUALITATS.

—Ja ho veu Sr. Quim: no podem escarmentar; ja tenim un' altra societat!... Vaja que aixó no pot anar!..
 —Fuji d' aquí! Una societat per vendre magnesia y crémor tártaro vol que no puga anar!...

UN PROJECTE.

Are que tot es contar los productos de tal ó qual industria y las máquinas que s' emplean, per carregar la contribució, creyem prestar un bon servey al ministre de Hisenda, fentli notar un descuit que per forsa ha tingut, efecte sens dupte de la precipitació en que va confeccionar las tarifas del subsidi.

Me refereixo á las fábricas de devoció, anomenadas iglesias que solen fer tans bons negocis.

Sent Espanya una nació tant católica, no hi ha pas cap dupte de que una contribució pel estil, basada en l'equitat y en la justicia, produhiria resultats immensos.

Los productos espirituals son considerables en lo nostre país.

Una cosa ho indica: fins en los temps en que 'l clero no cobrava, als que s' dedican á fabricar escalas per pujar al cel, los hi lluhia la pell de una manera que feya enveja á tots los heretjes é impios.

Senyal, donchs, qu' entre missas y oficis, funerals y enterros, bateigs y confirmacions, casaments y divorcis, sermons y prdicas, bassinas y caixas de las ánimas, cadiras y limosnas, y tots los demés arbitres posats en us en las iglesias, se recauda una fotalada, sense contribuir en res als gastos del Estat, mentres aquest passa mil apuros y deixa als contribuyents més pelats que las palatas per tirá al olla.

Es hora, donchs, de que tots siguem iguals en materia de contribucions.

Que paguin totas las industrias, que de tots los beneficis que s' realisin ne participi l' Estat, y aixis la carga no será tant feixuga.

Aixó es molt just y molt cristiá.

Jesucrist vá trobar un Simon Cirineo que vá ajudarlo á dur la creu: es molt just, donchs, que l' Iglesia fassa de Simon Cirineo dels pobres contribuyents.

Després d' aquest preàmbul que presumo que haurá tocat lo cor de bisbes, canonges, capellans y escolanets, y considerant que las iglesias gastan máquinas, com son las campanas, y aparatos, com son los altars, tinch l' honor de proposar al Sr. Ministre de Hisenda lo següent capítol adicional, á las tarifas de subsidi.

* *

	Pesetas.
La campana major de Toledo y l' Eularia de Barcelona, pagarán cada una.	500
Las de totas las demés catedrals.	100
Las de totas las demés parroquias, iglesias, sufragáneas, convents, capellas y santuaris, per cada 100 kilos de pes.	1
(Queda exceptuada del impost la Campana de Gracia, pels mérits que vá contreure en los combats de 1870).	
Las campanetas que anuncian pels carrers la mort de tal ó qual germá, d' aquest ó aquell gremi ó associació perque resin per la seva anima.	1
Per cada una de las campanetas que serveixen en los altars per auxiliar la celebració de la missa.	1
Per los altars majors de las catedrals.	200
Per los demés en los quals se celebra.	30
Per los altars majors de las parroquias de Madrid, Barcelona, Sevilla, Valencia y demés capitals de primer ordre.	400
Per los demés en que se celebra.	25
Los altars majors de totas las poblacions que no sigan capitals.	30
Las demés en las mateixas poblacions.	10
Y aixis sucesivament.	

* *

Ja ho veuen: la contribució no pot ser ni més justa ni més equitativa.

Are podria succehir una cosa.

Que 'ls capellans s' unissen ab los sindicats, y que avants de donar un céntim, se deixessin embargar.

O bé, y aixó seria encare més bonich: que s' declarassin en huelga y tanquessin totas las iglesias.

Per la mèva part no tinch res que dirhi.

UN SUSCRIPTOR.

UN HONOR... DE LANCE.

Moltas vegadas las grans qüestions venen de res. Una mirada impertinent ó una paraula que no anava per vostés, y á la qual vostés responen ab una insolencia, donan lloch á un parell de bofetadas y á la incomoditat de dos parells de padrins.

Després lo desafió s' realisa ó no s' realisa: s' acaba al campo del honor. ó á ca 'n Justin, segons lo génit, lo punt ó las possibilitats dels dos rivals.

* *

La qüestió de que vaig á parlarlos es una mica seria. Deixem la paraula á un amich dels dos que s' han desafiats, que per més senyas encare no fá vuit dias qu' eran amichs també. Ell ha presenciats la cosa, y fins vá haverlos de descompartir al mitj del carrer del Avin-

yó. ¡Uy no 's vá moure poch escándoll... Tot lo Bolsin n' anava plé.

«A la qüenta l' Ignasi tenia un pico, y per consell de 'n Manel, vá pendre bifteks. (Nota: en termes bursatils bifteks son accions del *Gran Hôtel continental*). Mentres las accions pujavan com lo fum de la cuina, l' Ignasi era molt amich de 'n Manel, y l' hi agrahia 'l concell que l' hi havia donat; pero amigo, vé la baixa, y l' amistat dels dos amichs vá anar baixant, fins que al últim ja 's colitava á sota preu.

Un dia l' Ignasi vá saber qu' en Manel, avants de la baixa s' havia desfet de las sévas accions y la reserva ab que s' ho portava, vá escamarlo.

—Aixó es una pillada, deya, á mi ningú 'm tréu d' aquí.

Al saberho en Manel, vá demanarli explicacions.

—¿Explicacions? Ja te las donaré... que tú m' has robat pitjor que al camí ral. Velho aquí.

—¡Insolent!...

Y ja 'ls tenen abrahonats, y nosaltres descompartintlos.

Are diu que han nombrat dos padrins per banda, y ja s' están arreglant las condiciones del desafió.»

* *

Se parla molt d' aquest desafió. Y no obstant ni en Manel ni l' Ignasi han tocat may cap arma.

Tots dos fan la mateixa demanda als seus padrins: que la cosa s' entretinga tres ó quatre dias, lo temps necessari per pendre unas quantas llissons, á fi de poder quedar com uns homes.

Com que lo que desitja l' un, ho desitja l' altre també, no es pas gens difícil posarse d' acort respecte d' aquest punt, y l' aplassament, ab mitjas excusas, s' ha conseguit.

¡Amigo 'ls dos rivals y com s' esmeran!

L' un y l' altre saben que 'l desafió será á sabre, y per una casualitat resulta que l' un y l' altre van á pendre la lliadó del mateix mestre.

L' Ignasi hi vá á las deu del dematí; en Manel á dos quarts de dotze.

Tots dos l' hi han dit lo mateix:—No necessito més que quatre llissons, lo precis per no fer un paper ridícul. Tinch una qüestió pendent, y s' ha de resoldre sobre 'l terreno... Per lo tant m' ensenya un parell de cops, y allá veurém com ne sortim.

Lo mestre fins vá arribarse á pensar que 'ls dos deixebles que l' hi havian comparegut lo mateix dia, demanantli 'l mateix, eran los dos rivals, y aquesta presunció vá confirmarse un dia que l' Ignasi vá fer una mica tart á la lliadó y en Manel una mica d' hora.

En Manel entra á la sala, quan l' Ignasi s' vestia. Ab la mirada que s' van crubar y ab la trasmudació que sufriren aquellas dugas caras, lo mestre vá tenirne prouper acabarse 'n de convence.

* *

—Escollí, vá dir en Manel, quan lo seu rival vá ser fora. ¿Qué tal tira aquest senyor que se 'n acaba d' anar? ¿Ne sab gaire?...

—Jo ho crech borrango, respongué 'l mestre, resolt á destorbar un lance que no podia donarli cap honra. Es un espatulxi de primera forsa. Y no 's pensi, fá molt pochos dias que vé; pero es un d' aquells homes que ha nascut per tirá 'l sabre. Jo no he vist lleugeresa, cop d' ull, ni seguretats com la seva. Ademés, té molt punyo. Si s' hi dedica 'n sortirá mestre.

Ja poden figurarse quin efecte havian de produhirli aquets informes. Durant la lliadó casi ni esma tenia per aguantá 'l sabre.

Tota la nit vá estar somiant ab l' Ignasi, y ademés los informes del mestre varen ferli l' efecte de una purga.

* *

A l' endemá l' Ignasi feya la mateixa pregunta respecte de 'n Manel y 'l mestre donava la mateixa resposta.

També en Manel tenia lleugeresa, cop d' ull, seguretats y punyo. També ab las pocas llissons que havia rebut feya miracles: també si s' hi aplicava prometia sortirne un alet dels més tremendos.

L' Ignasi casi vá agafar basca. No se l' hi figurava sinó que 'l sabre de 'n Manel l' agafava de plé á plé y 'l partia pel mitj com una poma.

L' angunia no li cabia al cos, sobre tot quan al sortir de la sala troba 'ls padrins que l' emprenen y l' hi diuen:

—Ignasi ja han passat los quatre dias.

—¿Qué voleu dir?

—Que demá al mitj dia hi aném. Tindrém un cotxe preparat. A las dotze en punt á la Plassa de Catalunya.

Al pobre Ignasi las dents l' hi petavan.

—¿Téns por? l' hi pregunta un dels padrins.

—Fuig d' aquí... ¿Por jo?...

Y s' esfora en somriure. 'L pobre no vá fer més que una rialleta de cunill.

* *

¿Haig de dir que á n' en Manel vá passarli dos quarts del mateix?

¿Quin trago més amarch!...

De bona gana hauria faltat á la cita; pero ¿y l' honor? ¿y 'l dir de la gent?

—¡Oh! deya: si jo trobés un medi per evitar aquest *encuentro*, sense fer un paper ridícul.

Barrinant, barrinant, vá recordar que 'l seu rival era casat, que la seva dona l' estimava molt, que si ella ho sabia no 'l deixaria sortir de casa, y respirant com si l' hi haguessen tret un pés de sobre, se val d' un amich del Ignasi, per prevenir á la dona d' aquest.

—Aixó es una cobardia, pensava; pero amigo ell no podrá compareixe, y jo 'n sortiré ab la pell sencera y ab honra.

* *

¡Pobre Manel! Qui l' hi havia de dir que l' Ignasi, si fá ó no fá á la mateixa hora, combinava un plan enterament igual.

També en Manel era casat, també la seva dona l' estimava molt; tampoch si s' enterava del desafió deixaria sortirlo de casa á l' hora convinguda. També ell, finalment, quedaria ab honra, sense perill de que l' hi foradés la pell.

De manera que quan en Manel sortia de casa, per enviar un amich á la dona del Ignasi, aquest sortia de casa seva, per enviar un amich á la dona de 'n Manel.

Los dos emissaris si fá no faveían cumplir al mateix temps lo seu delicat encàrrech.

Y al tornar á casa ¿n volen de crits, de reconvençions, de desmayos y de crissis nerviosas?

Totas dugas donas van fer lo mateix: totas dugas van donar dos voltas á la clau, ficantsela á la butxaca:

—¡No sortirás!.. ¡No sortirás!.. cridavan totas dugas. ¿Qué no véus qu' ets un pare de familia?...

Y en Manel exclamava picant de péus:—Aquell cobart, que t' ha fet avisar.

Y l' Ignasi deya estirantse 'ls cabells:—¡Aixó es una infamia de aquell miserable, que t' ha enviat un recado!

* *

Y tant sols los quatre padrins van compareixe á la Plassa de Catalunya.

P. DEL O.

UN LLIBRE NOU. (1)

No 's tracta d' una obra original, sinó d' un llibre francès, apadrinat per Alejandro Dumas, si es que 'l gran escriptor no ha volgut donarlo ab un pseudónim. Está traduhit concienzudament pel Sr. Oller, que ab la seva traducción ha prestat un bon servey als qui no coneixent aquell idioma no haurán de privarse de llegir un llibre sentit, que sembla tament escrit ab llágrimas y que tot ell respira 'l sentiment més tendre.

Llegint los curts párrafos del prólech del traductor, tindran una idea del assumpto de *La Desconsolada*, assumpto que no pot méns de ser arrenecat de la vida real.

«Per part mèva dech dir jo, diu lo Sr. Oller, que quan vaig trobar *L' Inconsolée*, estava á punt de comensar una narració molt semblant, treta precisament d' un episodi tristíssim qu' ocorregué á una pobra dona de la ribera del Ebro qu' he conegut després.

«Eixa pobra dona, venint á Barcelona en un tren extraordinari de festas, tingué la desventura de veure morir á un nen de bolquers en sos brassos, dins del vagó. Al arribar, qu' era ja nit, sense terner res, endressá sos pasos á un hostal, fent propósit d' enterrar á son fill l' ensendemá. Mes á l' hostal, que vejeren lo mort, no volgueren acullirla, per temors que s' deixan compendre. Trucá llavors la pobra mare á la porta del Hospital y 'l porter se negá á darli entrada, dihent qu' allí s'ols se rebian malalts y 'ls morts de desgracia que l' autoritat hi enmenava. Carregada encare ab lo mortet als brassos, aná l' alligida mare á la casa de la Ciutat; una resposta molt semblant l' enviá á trobar al jutje de guardia. Lo primer que li demaná est funcionari fou testimonis presencials de la desgracia.—Oh,—digué la dona, tots los companys de vagó ho han sigut; més cap m' acompanya, los dos que m' acompanyavan, al anar al Hospital, m' han deixat ja per lo tart qu' es. Y no 'n conech cap, ni sé 'l nom de cap d' ells.—Donchs, no 'm denunciéu lo fet,—respongué 'l jutje,—perque hauria d' agafarvos. ¡Y qué 'aig, pobre de mí!—exclamá la desconsolada mare:—No puch aconsellarvos sinó que deixéu lo cos del vostre filllet al carrer pera que 'ls agents de l' autoritat l' arrepleguen, y l' administració cuydará d' enterrárvose 'l. Y aquella mare desventurada no tingué més remey que ferho aixis. Lo fet es tant desconsolador com cert y, per lo tant, pot ser també ben cert l' argument de *La Desconsolada*».

Recomaném aquest llibre á tots los aficionats á la lectura.

(1) LA DESCONSOLADA.—Novela sentimental de Benjamin Barbé, traduhida al catalá per Narcís Oller y Moragas.—Se vén á 8 rals en la llibrería de 'n Lopez.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

La companyia dramàtica italiana que funciona en lo *Principal* dona cada dia una funció nova. Veus aquí las funcions donadas durant una senmana (de dijous a dijous): *Il bastardo*, *Y nostri bimbi*, *Alcibiade*, *La signora delle camelie*, *Un viaggio de piacere*, *Gli invalidi del matrimonio* y *Giulietta è Romeo*: total: set dias, set obras diferents, que per cert pertanyen als gèneros més oposats: lo melodrama, la comedia, la tragedia, la obra històrica, lo drama romàntich....

Inútil es dirlos qu' es digne de ser vista la manera que tè d' interpretar aquestas obras una companyia tant notable. A cada punt se descubreix un actor nou, d' un mèrit especial, que sembla fet exprès per interpretar determinats papers.

Aquí a Espanya això no 's compren: en l' exercit espanyol tenim casi tants generals com soldats rasos; en las companyias dramàticas casi tants primers galants, com còmichs. L' actor espanyol que tè un adarme de mèrit tè un quintà d' ambició. Tothom se creu ser tant gran com en Latorre y en Romea, y aixís resulta que no surt una representació que tinga l' atractiu del bon conjunt. Ab tantas grandesas l' interpretació surt tant petita, que casi no 's figura.

Al Circo *Los sobrinos del capitán Grant* segueixen donant entradas. y la empresa no vol deixar lo cert per lo duptós. A Romea, a benefici de 'n Virgili s' ha estrenat lo drama castellà: *El pintor y el millonario*. Es un' obra que no tè cap importancia.

La companyia d' òpera del Bon Retiro ha posat *La Favorita* y *Lucia de Lamermoor*. Se compon aquesta companyia d' artistas joves en sa majoria, y plens de bona voluntat. Alguns tenen facultats, y no duptin, de que per poch que s' apliquin, aviat podran pendre l' alternativa y sortir del estat de sobressalients.

Lo públich qu' està frisós de sentir cantar, ompla 'l teatro cada nit.

Al Espanyol han montat la *Passió y mort de N. S. Jesucrist*. En comparació ab los altres anys hi vá poca gent. Si l' empresa vol fer negoci, es necessari que s' espavili. Convé que 'l bisbe excomuni qui l' espectacle, que en totas las parroquias se prediqui en contra, que hi haja, en fi, lo que hi ha hagut altres anys: d' aquesta manera es fácil fer alguns pléns. Si això no succeheix, la *Passió* passarà desapercubuda.

L' indiferencia del bisbe es desconsoladora. Tant fácil que l' hi fora publicar una pastorall... ¡Qui sab! ¡Potser si l' hi feyan un regalet!...

N. N. N.

¡ASTRE D' AMOR!

En una nit no gens bruna
perque feya lluna plena,
te 'm declarí Magdalena:
¡vaig estar de bona lluna!

Al dar-me 'l sí, quan ta véu
dintre mon cor ressonava,
la lluna t' il·luminava
descubrint-me 'l rostre teu.

Y a la llum que despedia
la teva vista encisera.
la lluna, tant clara que era,
ab ton mirar s' enfosquia.

Si haguésem pogut sentir
á la lluna y las estrelles,
murmurar, y parlar entre ellas,
las hi hauriam sentit dir:

«Quin astre es aquest que 's véu
més resplandent que nosaltres?

«Quin déu ser, que ab lo brill seu
eclipsa lo brill de 'ls altres?

«Cóm es que sa llum tant clara
la claror nostre n' humilla?

«¡dítxosa siga la mare
que ha engendrat tant bella filla!

«Voléu saber—jo 'ls diria—
estrelles, qui hos va eclipsant?

Doncas es la méva aimia
á qui mon cor ne vol tant.

Si vosaltres mesquinetas
millor llum no podéu dar,
retiréuvos estrel·letas
si no os voléu eclipsar.

Que la llum del meu amor
dará llum perque c'á 's veja;
si no la donéu millor
estrelles, ¡móriu d' enveja!

J. MOLAS Y BALLESTER.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Un príncep romá 's queixava al pintor Maratta de que venia molt cars los seus quadros.

—Es que 'ls meus predecessors van tenir de vendre 'ls molt barato, digné 'l pintor; lo mon los va quedar

deure una gran cantitat y jo he vingut á la terra per cobrar los seus atrassos.

L' abat Choisy, que havia derrotat molt, passá un dia per davant del castell de Savigny que havia sigut seu, y clavantli 'ls lentes va exclamar llensant un suspir:

—¡Ay castell de la méva ànima! ¡Ab quin gust te tornaria á vendre!

Tirava en cara Dumas (fill) á son pare, lo gran número de col·laboradors que havia tingut y aquest replicá:

—¡Ingrat! Si jo hagués evitat la col·laboració... ¿existirias tú?

Estava un dia 'l sabi Bude treballant en son estudi, quan entrá un criat ab gran estrèpit cridant:

—¡Senyor! ¡S' está calant foch á la casa!

—¡La casa! replicá 'l sabi de mal humor. Cosas de la casa, contéulas á la dona, que jo ja he dit mil cops que no vull sapiguer res d' assumptos domèstichs.

ESQUELLOTS.

Molt se parla de las accions vellas y de las accions novas del Banch de Catalunya.

Hi ha conversas, presagis, comentaris, y fins reunions de accionistas.

Jo, en vista de que las accions novas se cotisan molt baixas, no puch dur á la questio més que un refran adobat:

«Acció vella fa bon caldo»

L' escena passa en una tenda del carrer del Princeph de Viana.

Unas donas compran bacallá, ó lo que siga, en lo precis moment en qu' entra 'l recaudador de contribucions y presenta 'l recibo.

L' amo de la tenda 'l paga, y las donas diuen:

—¡Ah! ¿Con que vosté es dels que pagan? Donchs tingui menjis lo género, no 'l volèm.

Ja ho vehuen: se representa al viu la zarzuela «Entre mi mujer y el negro.»

Lo negre es lo recaudador de contribucions.

La Junta de propietaris de l' esquerra del Ensanche va elevar més de cinquanta exposicions demanant lo enllás dels carrils.

Are la mateixa Junta de l' esquerra n' eleva demanant lo desvio de la riera d' en Malla.

La Junta de la dreta may diu res; sempre parla la de l'esquerra.

Qualsevol diria que l' Ensanche ha sortit *esquerrá*.

Sembla que 'ls gremis tractan de demanar al Sr. Rius y Taulet que 'ls hi deixi celebrar una reunió en lo Saló de Cent.

¿Qué farà 'l Sr. Rius y Taulet?

Aquí te quiero ver, escopeta!

¿Y donchs, Quico, qué 't pensavas?

Los gremis ab tot atinan:

ahir tú 'ls engallinavas

y are ells á tú t' engallinan.

Ha sortit un nou periódich senmanal ab lo titol de «La luna»

Ab aixó ja ho saben: tornisse'n al llit que aixó es la lluna.

N' ha sortit un altre titol: «*Dos y dos son cuatro.*»

Mes que castellá 'l titol indica qu' es aragonès, es dir: tossut.

Aquí a Catalunya si haguésem de traduhirlo diriam: «Tretze son treze.»

Lo editor Sr. Tasso acaba de donar á llum las obras poeticas d' ESPRONCEDA precedidas de la biografia de l' autor. Forman un tomo de tamanyo ab quart, conté 320 páginas de text, bon paper é impresió clara. Y tot oíxo ¿quant dirian que val? No val mes que 1 pseta. Se ven llibreria de Lopez, Rambla del Centro 20

Ha mort Moreno Nieto, una eminencia del país, no deixant més que trenta pessetas dintre del pupitre.

Afortunadament la malaltia que vá matarlo vá ser molt curta, que sinó, ab tot lo seu talent y ab tots los seus serveys que havia prestat á la ciencia y á lanació, hauria hagut de viure de caritat.

¡Pobre Moreno Nieto! ¡Com que no jugava á la bolsa!

Y ara qu' es mort tot son suscripcions, vetlladas

necreològicas, enterros solemnes y funerals espléndits. No m' hi oposo.

Pero 'm sembla que tota aquesta generositat hauria sigut mes oportuna mentres vivia.

A Gibraltar hi ha hagut disgustos ab motiu del nomenbrament del bisbe catòlich.

Lo bisbe que no es gens bèn rebut, devia dir: ¡Ah! ¡si jo pogués *confirmarlos!*

Un bolsista tronat trobantse en una reunió, s' acosta á una senyora y l' hi diu quatre paraulas ab vèu baixa.

—¡Insolent! respon aquesta. Y 'l bolsista s' enretira

—¿Qué tens Paca? pregunta una amiga de la senyora que ha presenciat l' escena.

—¡Creurias Matilde, que s' atrevent á ferme una declaració!

—¿De quiebra?

Los sombreroers de Madrid han tancat las botigas. Es molt natural.

Las tarifas de la contribució industrial fan tant respecte, que devant d' ellas tothom está descubert y are de sombreroers ja no se 'n gastan.

Comptes vells.

Segons sembla l' anada á Madrid de la comissió del Ajuntament pera gestionar la questió del enllás dels ferro-carrils ha costat una friolera.

¿No saben quant? 8.631 pessetas y 38 cèntims.

Jo, ab franquesa, sense ser arcalde ni regidor, ab ab una cantitat aixís, m' empenyo á estar un any en Madrid, vivint com un príncep.

Una equivocació d' un llamp

Y suposo que vá ser una equivocació perque no 's compren d' altra manera que un llamp se rebati sobre la catedral de Santander, derribant las creus de la cúpula, carbonisant la viga que sosté la campana del rellotje y fent un forat de més de mitj metro d' amplada.

¿Es que 'ls núvols se declaran impiós?

De segur que aquet llamp anava dirigit contra alguna de las redaccions dels tres periódichs excomunicats pel bisbe d' aquella diòcesis

¡Ah! Si are jo fos del bisbe de Santander...

¿May dirian que faria?

Excomunicaria als núvols.

—¿Qué passa ab la Junta de corredors reals de comers? preguntava un comerciant. Diu que 'l Sr. Colom, despres de conferenciar ab lo governador civil ha dimisit?

—¿Qué vols que 't diga? Es lo Sr. Moreu que 's dedica al tiro del *colom*.

Los apotecaris han creat una societat á fi de fer productos garantits y de tota confiansa.

¿Y donchs, que per ventura no ho eran los que 'ns han venut fins are?

Are sembla que 'ls adroguers tractan de crearne un altre pel mateix estil y ab lo mateix objecte.

No hi haurá més que una diferencia: que aquests procuraran donarho tot més barato.

Ja fá molt temps que dura la competencia entre apotecaris y adroguers. Lo lema d' aquests últims es lo següent.

—Més vai aquí que á cal *apotecari*.

Una caricatura bonica de un periódich francés.

Un mosso de restaurant un dia de ball de máscaras, trobant abandonada á una xicota vestida de titi, se la carrega als brassos, y portantla á un cotxero qu' está á la porta del establiment, l' hi diu:

—Cotxero: portéu aixó á cala Ciutat, y si d' aquí un any y un dia ningú ho reclama, será bèn vostre.

Un eco de un ball de máscaras.

Una dona que tè un amant vá al balldel bras del seu marit. L' amant es amich d' aquest y s' hi acosta, y enrahona ab ell y ab ella.

Nota: l' amant anava disfressat de torero, y la dona, al explicarho á una amiga, l' hi deya:

—Com qu' es tant gat, al veure 'l disfressat de primé espasa, tenia una por que no 'm despatxés al marit de un mete y saca! ..

Un aforisme antich:

La dona virtuosa diu que no.

La dona apasionada diu que sí.

La dona capritxosa tant aviat diu que sí com que no.

La dona coqueta no diu ni sí ni no.

QÜENTOS.

Davant del Tribunal. Lo president dirigintse á un acusat:

—Ja hi torném á ser! Veyám ¿de qué 's tracta avuy?

Lo relator:

—De lo de sempre: d' atachs nocturnos.

L' acusat:

—Perdoni: aquesta última vegada feya una mica de lluna.

Un d' aquells tipos més mimats per la fortuna que no pas pel talent; pero amichs de darse llustre, compra un gran cuadro de Ribera per colocalo al seu despaig.

Pero un quadro sol troba que no ompla ¿y que fá? Lo parteix pel mitj, fá posar cada tros dintre de un march, y 'ls penja, l' un al davant del altre.

No mes va pendre una precaució: en la primera meylat hi féu posar un rètol ab lletres d' or, que deya: «La continuacion en frente».

Consells que dona una casada de temps á una casada de fresch:

—Per mor de Déu, Marieta, no afluixis... per res del mon te deixis dominar...

—¿Y si ell treu lo San Cristo gros?...

—Deixa 't de cosas. Al primer incomodo que tinguin, l' embesteixes de frente. Ja veurás, noya, al bou per la banya.

Un negre tenia la costum de vestir-se de blanch y un senyor l' hi dihué:

—Sembla imposible que sent negres tinguéu aquesta afició al color blanch. ¿Per qué 'us hi vestiu?

Contestació del negrito:

—Oh, es que si 'ns vestissem de negre 's figuraria tothom que anavam nusos de pel á pel.

Un pintorr en lo fort del hivern, pintava una paret, posat en mànigas de camisa.

—Noy, mira que 't costiparás, li deya la seva mare.

—¡Ah! amigo, no hi ha més remey.

—Pero ¿no 't podrias posar la levita?

—No senyora ¿qué no veu qu' estich pintant al fresco?

La senyora de un alt funcionari, sentint á un amich seu que l' hi ponderava la bona situació en que ella 's trobava, observá:

—No me 'n parli... Y si 'l meu marit arribés á faltar me, sols Déu sab com me quedaria.

—Jo també ho sé, senyora.

—Veyam ¿còm?

—¿Com voldria quedarse? Viuda.

Una senyora compra un magnífich pom de flors artificials y al arribar á casa seva 'l dona á la criada encarregantli sobre tot que hi anés ab molt cuidado.

Poden figurarse quin disgust tindria la senyora, quant al dia següent pregunta á la raspa:

—Marieta ¿ahont has posat aquelles flors que ahir vaig entregarte?

—¿Hont vol que sigan, senyoreta? Las hi tingudas tota la nit al balcó y aquest demati las hi regadas.

Discuteix una viuda ab l' amo d' un fabricant de caixas de mort y encarregat de pompas fúnebres, sobre l' enterro del seu marit.

—Miri, senyera, diu ab molta formalitat l' industrial; en aquestas cosas creguim á mi, no regateji. Ab trenta duros més, tindrà un enterro molt bonich.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Allá pels vols de Nadal,
per cert fent un fort segona,
no corrent un ser total
pels carrers de Barcelona,
lo seu fusell un burot
vá dispará ab má certera,
matant á un pobre xicot
que volia entrar primera.

PAU SALA.

II.

Bella Tot, nineta hermosa,
y d' eixas la més graciosa:
jo tres-quatre-prima-dos;
sigas ab mí bondadosa
y som felissos tots dos.

ESMOLTEBA.

MUDANSA.

Al mas, viram en Sever
libre per la total cria,
y l' hi ha dit lo masover
que ha notat que l' esparver
tot una tot cada dia.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ROMBO.

```

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

```

Sustituir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment de dalt á baix y de baix á dalt, de dreta á esquerra y d' esquerra á dreta, digan: Primera y séptima, una lletra; segona y sexta, nom de dona; tercera y quinta, un verb que denota lo que fa l' oposició dels gremis respecte de 'n Camacho, y quarta, un article pels tintorers.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Població catalana.
5 9 7 8 6 8 6 2.—Id.
4 2 9 7 8 3 9.—id.
4 7 9 5 3 9.—id.
1 3 6 7 9.—id.
1 2 8 9.—id.

ESCANYA-GATS

TRENCA-CLOSCAS.

Beatas.

Combinar las lletres precedents de manera que expresen lo nom de un ofici.

ALAS FLADUC.

CUADRAT NUMÉRICH.

```

. . .
. . .
. . .
. . .
. . .

```

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment donguin la suma de 20.

PAGESET.

GEROGLÍFICH.

```

CA
val
×
2

```

LANAC AGUSTÍ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Dot-ze-na.
- IDEM. 2.ª—Dós-sis.
- MUDANSA.—Pren-Tren.
- CUADRAT NUMÉRICH.—3 4 5 6
6 5 4 3
4 3 6 5
5 6 3 4
- CONVERSA.—Mico.
- ROMBO DE PARAULAS.—C
S A C
S E R R A
C A R M E L A
C R E M A
A L A
A
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Figueras.
- GEROGLÍFICH.—L' ocasió fá 'l lladre.

OBRAS POÉTICAS DE ESPRONCEDA

PRECEDIDAS DE LA BIOGRAFÍA DEL AUTOR.

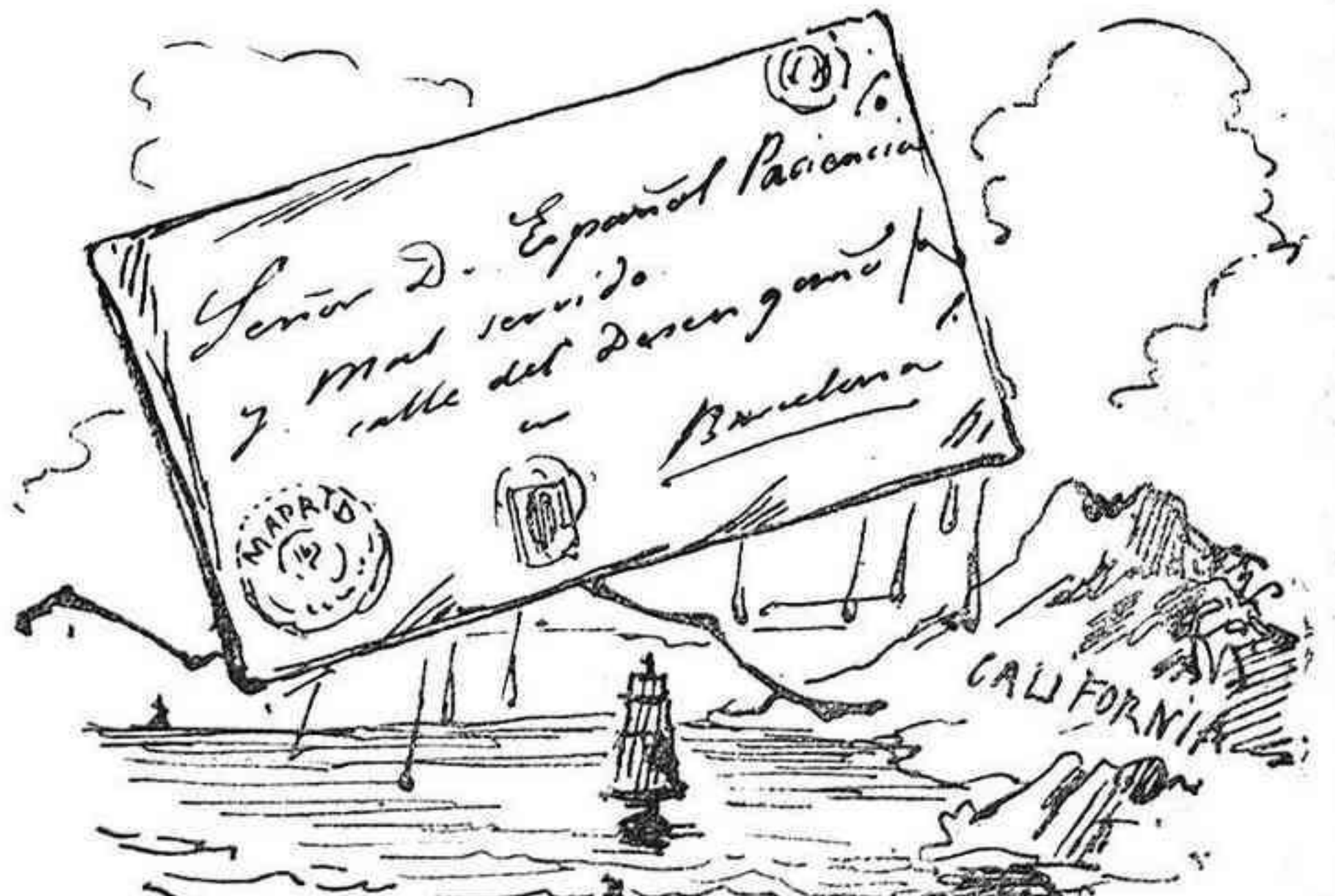
Forma 1 tomo en 4.º de 320 páginas y vale solo 114 reales!!—Véndese Librería Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 51 v 13

SERVEY DE TELÉGRAFOS Y CORREUS ESPANYOL.

Ab tortugas y cargols
ván los partes espanyols.

De Madrit á Barcelona, per fer més dressera, devegadas
passan per California.